

Baand, blot ligger den kirkelige Magtlyst. Dette er virkelig utilladelig overfladisk set.

Sagen er jo den, at der er stærke Grunde baade for og imod. Hvorvidt en gennemført Individualisme i Ægteskabslovgivningen og — det er vel Forudsætningen herfor — i den ægteskabelige Moral over Ret mod Kvinden, skal jeg lade staa hen. Men der er jo altid den store Vanskelighed — Børnene. Forfatteren er ogsaa her til Rede med et helt Standpunkt: „Børnene overlades til den af Forældrene, der maa antages at være den, som vilde lide mest ved at se dem unddraget sin Varetagt og Indflydelse. Og dette maa vel nærmest siges at være Moderen“. Forfatterens „Hver sit“ forandrer sig her, hvor der er Tale om Børnene, til et: Moderen det hele. Dette er nu — havde jeg nær sagt — ægte kvindeligt. Overfor Børnene brister Logiken, og Moderhjertet taler. Det vil ikke dele. Men dette udtaler Forfatteren dog kun om Forholdene under Ægteskabet. Imidlertid kan jo Manden, hvad Øieblik han vil, forlange Ægteskabet hævet. Hvad skal der saa ske med Børnene? Det skal, naar Parterne ikke kunne enes derom, ligesom Spørgsmaalet om Underholdningsskyldighed afgøres af en Juryret eller almindelig Domstol. Men hvilke Regler denne skal lægge til Grund, antyder Forfatteren ikke. Imidlertid er dette et Hovedpunkt.

Betyder den fri Skilsmisse, at den, der mulig begærer Skilsmisse paa Grund af forandret Sindelag og Tilbøielighed, ikke bliver slettere stillet ved Opgøret, har Ret til at beholde nogle af Børnene og ingen Pligt til at underholde dem, der bliver ved den anden Part? Eller maa den, der forlanger Ægteskabet hævet mod den anden Parts Ønske, finde sig i, at den anden Part beholder Børnene, i fornødent Fald med Ret til Underhold for disse? Kun det første vilde vel med Rette kunne kaldes fri Skilsmisse, det vilde være den gennemførte Individualisme — men det vilde dog nok langt fra være den gennemførte Retfærdighed. Saa meget turde vel i alt Fald være sikkert, at en saadan Ordning vilde gøre den mindst kærlige Part i Ægteskabet til den stærkeste, den kunde altid ved at true med Skilsmisse trumfe en Vilje igennem.

I det hele maa det vist siges, at saa interessant det end er at staa overfor en saa klar og udpræget Tankegang som Forfatterens, saa er dette dog næppe Vejen til praktiske Frem-